

Fodor Péter

Ő a végzetem

1.

Szent István ünnepe

Rengetegen gyűltek össze a Duna mindkét oldalán, lépni sem lehetett a tömegben. Sokan már órákkal a tűzijáték megkezdése előtt megérkeztek, hogy a legjobb helyeket foglalják el. A Lánchídról és néhány uszályról fogják fellőni a rakétákat. Sokáig nem lehetett tudni, hogy egyáltalán meg lesz e tartva az égi parádé. Az elmúlt napokban hatalmas esőzések voltak országszerte és most is lóg a lába.

Marcell és Viki közvetlenül a Lánchíd lábánál álltak. Ez az első augusztus 20-aidikájuk Budapesten mióta eljöttek a szülővárosukból. Sose láttak még ilyen komoly fényjátékot élőben. Otthon Szekszárdon is volt az ilyesféle ünnepségeken tűzijáték csak nem ekkora kaliberű. Hivatalosan 21 órakor kellett volna elkezdődnie, de még húzzák-halasszák, mintha kívárnának. Végre úgy a hivatalos kezdés után harminc perccel fellőtték az első rakétát. Gyönyörű vörös színben pompázott Budapest viharos egén, őt követte a zöld, sárga és a kék, majd az összes egyszerre csillogott a sötét

égbolton. Vikiék nagyon élvezték, mintha soha nem érne véget. Mindkettőnek az első tűzijátéki élménye jutott eszébe.

Apró villámlások cikáztak az égen. Elsőre olyan volt, mintha a fényjáték része lenne, de hamar rájöttek az ünneplők, hogy semmi köze hozzá. A hátsó sorokból már szállingóztak az emberek és Viki sem érezte már annyira jól magát, mint ezelőtt. Kissé ráncolta a homlokát, aggódott, de nem annyira, hogy szóljon Marcellnak. Egy eget rengetőt mennydörgés hallatszott erre már mindenki felfigyelt, de továbbra is lőtték a rakétákat.

– Gyere Marcell, menjünk! – fogta meg a fiú vállát.

– Igen – felpillantott az égre –, az lesz a legjobb.

A folyamatos tűzijáték és ég dörgés közepette próbálták átpréselni magukat a tömegben. Hirtelen, mintha dézsából öntötték volna, zuhogni kezdett az eső és orkánszerű szél képződött. Viki gyönyörű hosszú szőke haja pillanatok alatt felmosóronggyá változott. Ekkor pont előttük leszakadt egy faág. Ahogy ezt észrevették a körülötte álló emberek fejüket vesztve menekültek minél távolabb a folyótól. A lány elengedte Marcell kezét. A fiú azonnal megfordult, de zsidongó tömegben sehol sem látta Vikit. Azonnal megérkezettek a mentők. Fél tucat eszméletlen testet találtak a földön. Marcell továbbra is Vikit kereste, amikor éppen megláttott egy szőke

hajfűrtött, mire odaért volna egy figyelmetlen rendőr fellökte és Marcell beütötte a fejét.

Hat órával korábban Marcell és Viki a dugóban ült az Andrásyn.

Viki mellett Marcell úgy nézett ki mint egy félóriás a szőke haja éppen nem lógott bele a szemébe és hatalmas teste szinte bepréselődött az ülés és a kormány közé.

Folyamatos dudálás, kiabálás hallatszott, minden sofőrnek elege volt már a melegből és a hosszú sorból. Sokan kiszáltak a kocsiból, nem bírták a hőséget. Marcell bekapcsolta a rádiót.

A pontos idő 15 óra. Köszöntöm önöket. A mikrofonnál Nagy Zoltán. A meteorológusok nem javasolják az esti tűzijáték megtartását. Most még ragyogóan süt a Nap, de ez estére megváltozik. Az előrejelzés szerint hatalmas esőzések jönnek villámlással és mennydörgéssel. Nyugati szomszédainkhoz már meg is érkezett.

– Hallod ezt Marcell? Biztos el akarsz menni? – mutatott Viki a rádióra.

– Megnézzük milyen idő lesz az indulásunkkor – válaszolt Marcell.

A kormány semmi akadályát nem látja az ünnepi tűzijáték meg nem tartásával illetően. „Minden készen áll, semmi akadály, hogy ne tartsuk meg a tűzijátékot. Szakembereink minden eshetőségre felkészültek. Elvégeztük a szükséges óvintézkedéseket.” Mondta a miniszterelnök.

– Ezek hülyék! Mi a fenét tudnának csinálni, ha már esik az eső és fúj a szél – forgatta a szemeit Marcell.

Az ellenzéki pártok arra kérik az ünneplőket, hogy maradjanak otthon.

– Látod még az ellenzék is tűzijáték ellenes – szölt Viki.

– Talán mégis az lesz a legjobb, ha otthon maradunk.

Végre elindult a sor. Már négy óra felé járhatott az idő amikor sikerült hazaérniük. Alighogy megérkeztek, máris kopogtattak az ajtón. Viki nem halhatta, mert bement a szobájába átöltözni, így Marcell nyitotta ki az ajtót. A lakásnak a tulajdonosa állt vele szemben. Egy szakadt ing volt rajta, aminek minden nap ajándék volt. Marcell személy szerint ezt a férfit még soha nem látta mosolyogni, mintha a világ lenne az ellensége. Mindig mogorva és ellenszenves volt.

– Üdvözöllek. Csak a szokásos ellenőrzést szeretném megejteni – belépett a lakásba.

– Ugyan már uram, ma is? – csodálkozott Marcell.

– Nehogy már azt mond nekem, hogy probléma. Csak leellenőrizhetem a saját lakásom állapotát! – hóbörgött az idősödő férfi.

– Elnézést nem akartam megbántani – egyenlített ki Marcell a kedélyeket. Legszívesebben visz-